Nieuwsblad van het Noorden, 14 maart 1992, blz.25

Leeftijd zit Otto Drenth (71) niet in de weg

Damveteraan oogappel van Drents Tiental

Van onze sportredacteur Bouke Nielsen

EMMEN — In damkringen al bij leven een legende, Otto Drenth. Hoewel geen grootmeester, wordt hij in de bulletins van het Drents Tiental permanent de Grootmeester genoemd, want de Emmenaar is de oogappel van het gerenommeerde damgezelschap. Liefst 71 jaren telt de oudste speler in de hoofdklasse en nog steeds reist hij met al die jonge broekjes als Jannes van der Wal en John van der Borst door het land. En als enige van de Drentse topformatie weet hij in de damliteratuur zelfs een stelling naar zich vernoemd: de Pyramide van Drenth. De stelling is zowaar een spiegelbeeld van Drenths karakter, want de 3-2-1-formatie, met de drie stenen op de basislijn, is het summum van eenvoud en zekerheid.

De toon van het gesprek is snel gezet, want puttend uit het zeer leesbare bulletin van het Drents Tiental volgt op vrijwel alle lofuitingen aan zijn adres een allerhartelijkst en relativerend: 'Nòòòòhhhh.' Drenths oogjes stralen dan wel. Hij is ook van de oude stempel, want nadat hij heeft geïnformeerd of de verslaggever wellicht een kopje koffie wil, wendt hij zich tot vrouwlief: "Zeg Els, de meneer van de krant wil een kopje koffie."

Drenth staat in de bulletins te boek als de 'minstens 14-voudig Drents kampioen' en als de 'minstens 5-voudig deelnemer aan het Nederlands kampioenschap'. "Hoe dat komt? Ik weet niet meer precies hoe vaak het allemaal is geweest." Els komt even later op de proppen met een vergeeld krante-artikel uit de zestiger jaren, dat rept van Drenths' veertiende provinciale titel. "Dus veertien keer ben ik het zeker geweest, maar ik weet niet meer of ik daarna ook nog eens gewonnen heb. Misschien zou het in de archieven nagekeken kunnen worden, als er tenminste nog papieren uit die tijd bij de secretaris zijn. Er is ook al eens een penningmeester met de kas er vandoor gegaan, dus niet alles zal er meer zijn."

Verslingerd

Op 12-jarige leeftijd raakte Otto Drenth verslingerd aan het damspel. "Ik was met mijn ouders op visite bij een neef en daar heb ik het geleerd. Ik vond het direct heel mooi. Het liep tegen Sinterklaas en ik moest ook maar zo'n bord hebben. Het kostte 35 cent. Pa had een kapsalon en ik keek met dat dambord onder de arm steeds om de hoek wie er zaten te wachten. Die konden dan mooi een spelletje met me spelen. Een klant haalde me vervolgens bij de club."

Het talent van Drenth was direct duidelijk. Zeker vijf keer deed hij mee aan het Nederlands kampioenschap. "Dat was wel leuk, maar als Drents kampioen stelde je landelijk niet veel voor, hoor. Ik was al lang blij als ik eens remise kon maken. Ik eindigde altijd ergens onderin, maar het waren wel de mooiste belevenissen. Ik ben ook een speler die het nogal gauw op een remise houdt en daarnaast heel lang kan wachten op een blundertje van de tegenstander. Die jonge jongens van tegenwoordig zijn heel goed, maar ze vallen altijd direct aan."

Drenth weet het zeker: "Het peil is vreselijk omhoog gegaan en zelf speel ik ook beter dan dertig jaar geleden. Ik heb de theorie alleen niet zo geweldig meer onder de knie. Ouderdom komt met gebreken, hè. Zonder theorie leg je tegenwoordig snel het loodje. Ik kan nog net een beetje meekomen. Tja, die Pyramide..., zonder dat ik erop bedacht was, werd het mijn spel. Ik kies nogal snel voor een speerpunt in mijn spel. Die jonge jongens spelen veel meer systemen en gaan langs diepe afgronden, maar aan het eind komen we toch vaak op hetzelfde uit. Zeg me dan maar eens welke methode beter is: Of ik tegen iedereen remise kan houden? Ja, als ik het maar goed speel. Maar ik word ouder en maak wel eens een foutje."

Trots

Hij is trots op de 'Pyramide van Drenth'. "Er zijn wel meer dammers met zoiets, zo is er ook het 'zetje van Weijs'. Dat is natuurlijk leuk. Het is ook een hele goeie opzet van de partij, hoor, al is al dat andere als kijkspel wel mooier. Als ik maar door het middenspel heen kom, dan ben ik er, dan kom ik negen van de tien keer sterker te staan. Tegen hele goeie spelers, met al hun theorie, heb ik het wel moeilijk. Maar ik heb ook wel eens acht uur achter het bord gezeten tegen Van der Zee. Op het eind moest hij toch remise toestaan."

Partijen van acht uur en dan ook nog eens verre uitwedstrijden. Dat is een hele ruk voor een 71-jarige. "Het is me soms wel eens te ver, hoor. Als je al eens om vijf uur 's middags klaar bent, dan ga je vervolgens even naar de Chinees en dan ben je toch gauw elf uur, half twaalf thuis. Ik vind dat nog niet zo erg, maar mijn vrouw vindt het minder leuk. Ze zegt ook wel eens: als ik het allemaal geweten had, dan had ik je nooit genomen. Als het laat wordt, bel ik haar wel vaak even."

Els bevestigt dat ze de damliefde van haar man toch wel een tikkeltje verkeerd had ingeschat. "Toen ik met hem trouwde, wist ik natuurlijk wel dat hij damde," zegt ze."Mar ik wist niet dat een partij wel eens vijf uur duurde. Ik dacht dat het per keer misschien eens een uurtje duurde. Want als ik dat geweten had..." Otto hoort het lachend aan en zegt geruststellend: "Ze vindt het niet leuk als ik lang weg blijf, maar er zijn vrouwen die veel kwaaier worden. Zo was ik een keer met een dammer uit Roden op pad en zij was bij de vrouw van die dammer op visite. Het werd toen heel laat en die vrouw kieperde op een gegeven ogenblik de schijven en het bord in de kachel. Zo erg heb ik het nog niet meegemaakt."

Drenth vermaakt zich nog steeds opperbest met de jeugd van het Drents Tiental. Glimmend zegt hij: "Jaaah, het is prachtig met die jonge jongens. We hebben een hele mooie ploeg. Je doet je best en daar is het naderhand ook mee af. Geen geklets en gezeur achteraf. Nee, ze spreken me niet aan met meneer. Het is altijd Otto. Alleen bij bepaalde gelegenheden mogen ze me meneer noemen, maar dat begrijpt u wel."

Speciale band

Met Jannes van der Wal heeft Otto Drenth een speciale band. 'Een best jong," vindt Drenth. En glunderend: "Zo opa, zegt Jannes dan.' En ik: zo kwajong. Met hem kan ik goed opschieten. Hij is wel een beetje een type, hè, maar hij is mij enorm meegevallen. Sommigen kennen hem alleen van indertijd op de tv bij Mies en zo, tja, dan heb je een beetje rare indruk van hem. Hij heeft ook nog in een inrichting gezeten, hè? Zou dat misschien komen omdat hij te veel geleerd heeft? Je ziet dat wel eens, ik ken zulke mensen hier in Emmen ook wel. Het is toch jammer dat Jannes geen vak heeft geleerd, want studie gaat toch wel voor het dammen.'"

Eén van de meest legendarische partijen speelde Drenth tegen een Russisch oud-wereldkampioen. "Dat was tegen Katwang. Kent u die niet? Een hele bekende, hoor, hij was zelfs wereldkampioen. O ja, nou weet ik het weer, Gantwarg was het. Ik heb altijd moeite die namen uit te spreken. Ik stond op winst, maar deed in tijdnood de verkeerde zet. Ik had daarna nog remise kunnen maken, maar was helemaal van de kook. En dan merk je wel, hoor, dat je ouder wordt. Eerder had ik altijd tijd over, nu kom ik tijd te kort."

De grote vraag is natuurlijk hoe lang Drenth het nog volhoudt. Drenth: "Zo lang ik kan, blijf ik het doen. Je weet natuurlijk nooit hoe lang dat nog is. Maar ik heb wel tegen de anderen gezegd: als ze beteren hebben voor mij, moeten ze die nemen. Zij hebben er ook niks aan als ik alleen maar grote nullen inbreng. Ik heb nu van de vijf partijen drie remise gespeeld en twee verloren. Dat kan er nog mee door."

■ Otto Drenth achter de door hem ontwikkelde stelling, die onder de naam 'Pyramide van Drenth' officiëel is genoemd in de damliteratuur. Foto: Dennis F. Rook